

Hic enim procul dubio antiqua fuit Ecclesie sensus, qui illorum fuit, qui in Ecclesia celeberrimi, ac sanctitate, doctrina, nominis fama Principes extiterunt. Hic verò ille locus est, in quo irretiti tenentur Photiniani isti, & quo se pars sola Catholica vindicare ab eorum importunitate potest. Nam Calvinianis, Lutheranis, ceterisque Romanæ bobus Ecclesie uti præsidio isto non licet, quod jam dudum à se & professione sua & factis ipsis abjudicarunt. Verum innoxia vox ἐπερωᾶτε neque assertioni Salmeronis, ex mente ipsius intellectæ, neque consequentiæ exinde formatæ, ullo modo patrocinatur. Nam, ut rectè respondet Salmeroni ex Chamieri Panstraxia Cathol. Tom. I. lib. XV. c. 13. §. 22. seq. p. 227. B. Prücknerus l. c.: non statim dicendum est, ἐπερωᾶν difficultatem inferre ex parte scripturæ; sed tantum sedulitatem ex parte legentium, addo, justum eam tractandi modum: alioquin enim vel facillima negligenter percurri non debent. Nam imprimis in eo libro, qui tanti momenti res proponit, accurata meditatione opus est, ne per negligentiam interdum in iis, quæ haud sunt difficilia, peccetur. Et quod ad scripturam sacram spectat, claritas illi in rebus ad salutem pertinentibus tamdiu denegari non poterit, quamdiu verum manet, quod vocanda sit lucerna splendens in loco tenebricoso, 2. Petr. I. 19. Quamvis non negetur, ἐπερωᾶν ideo necessarium esse, ut, quæ obscuriora sunt, clarioribus illustrentur; quæ de re ante dictum est. Deinde facilè patet, ipsum locum Johanneum expositioni scripturæ, aliunde quam ex Scriptura petitiæ, fortissimè repugnare; quia Christus, cum nulla adessent, nisi Vet. Test. scripta, ita ad eadem, tanquam arbitros suam inter & Judæorum assertionem, provocat, ut & generatim γὰρ αὐτὸς dicat scrutandas, & Mose speciatim nominato v. 39., ne ad traditiones, quas à Mose ortum habere fingebant Judæi, aliquis prolaberetur, incredulitatis arguit Judæos, quod scriptis illius non credant, cum de semet scripserit v. 46. 47. Imo, citari scripturam exclusivè respectu traditionum, exinde magis confirmatur, quod ideò sunt inspiratæ divinius, ut perfectus sit homo DEI ad omne opus bonum instructus. 2. Tim. III. 16. 17. Ecce vero, quæ præsidium in Patribus inve-